"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ସବୁଠାରୁ ମୂଳ ବା ପ୍ରଥମ ସେବା ହେଲା ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରାଇଦେବା, ତୁମେମାନେ କାହାକୁ ବି ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଇ ତାଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିପାରିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଗୋଟିଏ ଛୋଟିଆ ଅଭ୍ୟାସଟି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଡ ଅବଜ୍ଞା କରାଇ ଦେଇଥାଏ ? ସେଥିରୁ ମୁକ୍ତ ରହିବାର ଉପାୟ କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ଯଦି କାହା ଭିତରେ କିଛି ବି ଲୁଚାଇବାର ବା ଚୋରି କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ଥିବ ତେବେ ତା'କୁ ବହୁତ ବଡ ଅବଜ୍ଞା କୁହାଯିବ । କଥାରେ ଅଛି — କାଣୀ କଉଡିଟିଏ ଚୋରି କରିବା ଯାହା, ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କା ଚୋରି କରିବା ସେଇଆ । ଲୋଭର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ବା ଭୋକ ଲାଗିବା କାରଣରୁ ହେଉ ବିନା ଅନୁମତିରେ ଲୁଚାଇ ଖାଇଦେବା ବା ଚୋରି କରିଦେବା — ଏହା ବହୁତ ଖରାପ ଅଭ୍ୟାସ । ଏହି ଅଭ୍ୟାସରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଭଳି ଟ୍ରଷ୍ଟୀ ହୁଅ । ଯାହା ବି ସବୁ ଏହିଭଳି ଖରାପ ଅଭ୍ୟାସ ଅଛି ସେଗୁଡିକୁ ସତ୍ୟତା ପୂର୍ବକ ବାବାଙ୍କୁ ଶୁଣାଇଦିଅ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମେ ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛୁ, ଆମେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ପରିବାରର ଅଟୁ । ଈଶ୍ୱର ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ତୁମେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସିଛ । ଏଥିରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିଜ୍ଞାନର ଅହଂକାର ନାହିଁ ବା ହଠଯୋଗ ଆଦି କରିବାର କଥା ନାହିଁ, ଏହା ହେଉଛି ବୁଦ୍ଧିର କାମ । ଏଥିରେ ଏହି ଶରୀରର କିଛି ବି କାମ ନାହିଁ । ହଠଯୋଗରେ ଶରୀରର କାମ ରହିଥାଏ । ଏଠାରେ ଆମେ ନିଜକୁ ବାବାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ମନେ କରି ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛୁ, ଆମେ ଜାଣିଛୁ ଯେ ବାବା ଆମକୁ ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମତଃ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ତୁମର ସବୁ ପାପ କଟିଯିବ । ତା' ସହିତ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ମଧ୍ୟ ଘୂରାଅ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ସେବା କରି ନିଜ ସମାନ କର । ବାବା ଜଣ ଜଣଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଯେ ଇଏ କ'ଣ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ସ୍ଥୂଳ ସେବା, ସୂକ୍ଷ୍ମସେବା ଅଥବା ମୂଳ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ବାବା ପ୍ରତି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଇଏ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି ? ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମୂଳକଥା । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ କଟିଯିବ । ଏହି ସେବା କେତେ କରୁଛନ୍ତି ? ନିଜ ସହିତ ତୁଳନା କରୁଛନ୍ତି, ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସେବା କିଏ କରୁଛି ? କାହିଁକି ମୁଁ ଏହାଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ସେବା ନ କରିବି! ମୁଁ ଏହାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଯୋଗରୂପୀ ଯାତ୍ରାରେ ରହିପାରିବି ନା ନାହିଁ ? ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମାଚାର ପଚାରୁଛନ୍ତି — କ'ଣ କ'ଣ ସେବା କରୁଛ ? କାହାକୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଇ ତାଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରୁଛ ? ସମୟ ନଷ୍ଟ କରୁନାହଁ ତ' ? ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମୂଳକଥା, ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ଅନାଥ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କୁ କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ତ' ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମିଳୁଛି । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିଧାମ ଉଭୟ ରହିଛି । ପିଲାମାନେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ଏବେ ପାଠ ପଢୁଛୁ ପୁଣି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଆସି ଜୀବନମୁକ୍ତିର ରାଜ୍ୟଭାଗ୍ୟ ନେବୁ, ବାକି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ଯେଉଁ ଅନେକ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ ତ' କେହି ବି ରହିବେ ନାହିଁ । କେବଳ ଆମେ ହିଁ ଭାରତରେ ରହିବୁ । ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି — ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ରହିବା ଦରକାର ? ଏବେ ତୁମେ ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ଅଛ, ତେଣୁ ତୁମର ଖାଇବା ପିଇବା ମଧ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ ପବିତ୍ର ହେବା ଦରକାର । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ୧୬ କଳା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ହେବୁ । ଏହି ମହିମା ହେଲା ଶରୀରଧାରୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର, କେବଳ ଆତ୍ମାର ମହିମା ନୁହେଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଅଭିନୟ ନିଜସ୍ୱ ଅଟେ, ଯାହାକି ଏଠାରେ ଆସି କରୁଛନ୍ତି । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଛି ଯେ, ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ଏହାଙ୍କ ପରି ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେଲା — ପିଲାମାନେ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ତେବେ ପଚାରୁଛନ୍ତି କିପରି ପବିତ୍ର ରହିବୁ ? କାହିଁକିନା ମାୟାର ବହୁତ ତୋଫାନ ଆସୁଛି । ବୁଦ୍ଧି କୁଆଡେ-କୁଆଡେ ଚାଲିଯାଉଛି । ତାକୁ କିପରି ଛାଡିବୁ ? ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ତ' ଚାଲୁଛି ନା । ଆଉ କାହାର ବୁଦ୍ଧି ଚାଲୁନାହିଁ । ତୁମକୁ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ମିଳିଛନ୍ତି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ — ସର୍ବୋଚ୍ଚ ହେଲେ ଭଗବାନ । ସିଏ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସାଥିରେ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବହୁତ କମ୍ ସଂଖ୍ୟକ ଦେବୀ-ଦେବତା ରହିବେ, ଏସବୁ କଥା ତୁମ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନଥିବ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ବିନାଶ ପରେ କେବଳ ଆମେମାନେ ହିଁ ରହିବୁ, ଆଉ ଏତେ ସବୁ ଧର୍ମ, ରାଷ୍ଟ୍ର ଆଦି ରହିବ ନାହିଁ । ଆମେ ହିଁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବୁ । ଆମର ଏକମାତ୍ର ରାଜ୍ୟ ହେବ, ତାହା ବହୁତ ସୁଖର ରାଜ୍ୟ ହେବ । ବାକି ସେଠାରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପଦ ରହିବ । ଆମର ପଦ କ'ଣ ହେବ ? ଆମେ କେତେ ଆତ୍ମିକ ସେବା କରୁଛୁ ? ବାବା ମଧ୍ୟ ପଚାରୁଛନ୍ତି, ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ବାବା ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନ ନିଜେ ଜାଣିପାରିବେ ଯେ — ଆମେ କ'ଣ କରୁଛୁ ? ଏକଥା ତୁମେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଜାଣିଛ ଯେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ସେବା ଏହି ଦାଦା ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ବାରମ୍ବାର ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ମିଠା ମିଠା

ସନ୍ତାନମାନେ — ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର, ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ଛାଡ । ତେବେ ନିଜକୁ କେତେ ସମୟ ଆତ୍ମ ନିଶ୍ଚୟ କରୁଛ ? ଏହି କଥା ପକ୍କା କରିବାକୁ ହେବ ଯେ — ଆମେ ଆତ୍ମା ଅଟୁ । ଆମକୁ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ, ଏହା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜୀବନରୂପୀ ନୌକା ପାରି ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପକାଇ ଆମେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଚାଲିଯିବୁ, ଏବେ ବାକି ଅଳ୍ପ ସମୟ ଅଛି । ପୁଣି ଆମେ ନିଜର ସୁଖଧାମକୁ ଚାଲିଯିବୁ । ମୁଖ୍ୟ ଆତ୍ମିକ ସେବା ହେଲା — ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବା, ଏହା ହେଲା ସବୁଠାରୁ ସହଜ କଥା । ସ୍ଥୂଳ ସେବା କରିବାରେ, ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାରେ, ଖାଇବାରେ ମଧ୍ୟ ମେହେନତ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ତ’ ମେହେନତର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । କେବଳ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ, ଶରୀର ବିନାଶୀ । ଆତ୍ମା ହିଁ ସମସ୍ତ ଅଭିନୟ କରୁଛି । ଏହି ଶିକ୍ଷା ବାବା ଥରେମାତ୍ର ଆସି ଦେଇଥା’ନ୍ତି ଯେତେବେଳେ କି ବିନାଶର ସମୟ ହୋଇଥାଏ । ନୂଆ ଦୁନିଆ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ହିଁ ଅଟେ, ତେଣୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାକି ସାରା ଦୁନିଆର ଆତ୍ମାମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବେ, ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ରହିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଥିବା ସମୟରେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ମନେପଡିବ କି ? ମୋଟେ ନୁହେଁ । ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ହିଁ ରହି, ରାଜ୍ୟ କରିବ । ଏହି କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଲେ ଖୁସି ମିଳିଥାଏ । ସ୍ୱର୍ଗର ତ ଅନେକ ନାମ ଦିଆଯାଇଛି, ନର୍କକୁ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ନାମ ଦେଇଛନ୍ତି — ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ, ହେଲ୍, ଦୁଃଖଧାମ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ — ଅବିନାଶୀ ପିତା କେବଳ ଜଣେ । ଆମେମାନେ ତାଙ୍କର ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନ ଅଟୁ, ତେଣୁ ଏଭଳି ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହିଛି, ଯିଏକି ବହୁତ ସେବା କରି କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ କରୁଛନ୍ତି । ଆମକୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡିବ ନା । ବାବା ନିଜେ ହେଉନାହାନ୍ତି, ଆମକୁ ପାବନ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମକୁ ବହୁତ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ସ୍ୱର୍ଗରେ ଆମେ କେଉଁ ପଦ ପାଇବୁ ? ଆମେ କ’ଣ ସେବା କରୁଛୁ ? ଘରେ ଚାକର, ବାକର ଅଛନ୍ତି ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ଯେଉଁମାନେ ନିଜ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସୁଛନ୍ତି — ସେମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ଦରକାର । ଅବଳା, ଗରିବ, ଶବର ଆଦି ସମସ୍ତଙ୍କର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ନା । ଗରିବ ତ’ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସୁଧୁରିଯିବେ, କୌଣସି ପାପ ଆଦି କରିବେ ନାହିଁ । ଦେଖୁଛ କେତେ ମିଛ, ଚୋରୀ ଇତ୍ୟାଦି ହେଉଛି । ଚାକରମାନେ ମଧ୍ୟ ଚୋରୀ କରୁଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ ଘରେ ତ ପିଲାମାନେ ଅଛନ୍ତି ପୁଣି ତାଲା କାହିଁକି ପକାଉଛ । କିନ୍ତୁ ଆଜିକାଲି ପିଲା ମଧ୍ୟ ଚୋର ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । କିଛି ନା କିଛି ଲୁଚାଇ ଉଠାଇ ନେଉଯାଉଛନ୍ତି । କାହାକୁ ଭୋକ ଲାଗିଲେ ଲୋଭ କାରଣରୁ ଖାଇଦେଉଛନ୍ତି । ଲୋଭୀ କିଛି ନା କିଛି ଚୋରି କରି ଖାଇଦେଉଥିବେ । ଏହା ଶିବବାବାଙ୍କର ଭଣ୍ଡାର, ଏଥିରୁ ପଇସାଟିଏ ମଧ୍ୟ ଚୋରି କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବ୍ରହ୍ମା ତ’ ନିମିତ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ଅବିନାଶୀ ଈଶ୍ୱର ପିତା ତୁମ ପାଖକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ଭଗବାନଙ୍କ ଘରେ କ’ଣ କେହି କେବେ ଚୋରି କରୁଥିବେ ? ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଲେ ଶିବ ଭଗବାନ୍, ଆମେମାନେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ତେଣୁ ଆମକୁ ଦୈବୀ କର୍ମ କରିବାକୁ ହେବ ।

ତୁମେ ଚୋରୀ କଲାବାଲାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜେଲକୁ ଯାଇ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛ । ଏଠାରେ କ’ଣ ଚୋରୀ କରିବେ ? କେବେ ଆମ୍ବ ଉଠାଇଲେ, କେବେ କୌଣସି ଜିନିଷ ଉଠାଇ ଖାଇଲେ — ଏହା ମଧ୍ୟ ଚୋରୀ ଅଟେ ନା । ତେଣୁ ନ ପଚାରି କୌଣସି ଜିନିଷ ଉଠାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ହାତ ମଧ୍ୟ ଲଗାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଶିବବାବା ଆମର ପିତା, ସିଏ ସବୁ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ସବୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ସିଏ ପଚାରୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ କୌଣସି ଅବଗୁଣ ତ’ ନାହିଁ ? ଯଦି କୌଣସି ଅବଗୁଣ ଅଛି ତେବେ ଶୁଣାଇଦିଅ, ଦାନ ଦେଇଦିଅ । ଦାନ ଦେଇ ପୁଣି ଯଦି କୌଣସି ଅବଜ୍ଞା କରିବ ତେବେ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ପାଇବ । ଚୋରୀର ଅଭ୍ୟାସ ବହୁତ ଖରାପ । ଧରିନିଅ କେହି ସାଇକେଲ୍ ଉଠାଇ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଧରାପଡିଯାଉଛନ୍ତି । କେହି ଦୋକାନକୁ ଯାଇ ବିସ୍କୁଟ୍ ଡବା ଲୁଚାଇଦେଲେ ଅଥବା କୌଣସି ଛୋଟ ଛୋଟ ଜିନିଷ ଲୁଚାଇ ଦିଅନ୍ତି ତେବେ ଦୋକାନୀ ଏଥିପ୍ରତି ବହୁତ ନଜର ରଖିଥା’ନ୍ତି । ଏହା ତ ବହୁତ ବଡ ସରକାର । ପାଣ୍ଡବ ସରକାର ନିଜର ଦୈବୀ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ’ ରାଜ୍ୟ କରୁନାହିଁ, ତୁମେ ପାଣ୍ଡବମାନେ ହିଁ ସେଠାକୁ ଯାଇ ରାଜ୍ୟ କରୁଛ । ସେମାନେ ପୁଣି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପାଣ୍ଡବପତି ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି ତେବେ ପାଣ୍ଡବ ପିତା କିଏ ? ତୁମେ ଜାଣିଛ - ସିଏ ଆମର ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛନ୍ତି । ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି — ଆମେ ବାବାଙ୍କର କି ସେବା କରୁଛୁ । ବାବା ଆମକୁ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ଦେଇ ନିଜେ ବାନପ୍ରସ୍ଥକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା କେତେ ନିଷ୍କାମ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତେ ସୁଖୀ ଏବଂ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ’ କେବଳ କହୁଛନ୍ତି ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ହୋଇଯାଉ, ସେଥିପାଇଁ ଶାନ୍ତିର ପୁରସ୍କାର ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମକୁ ବହୁତ ବଡ ପୁରସ୍କାର ମିଳୁଛି । ଯିଏ ଭଲ ସେବା କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ବଡ ପୁରସ୍କାର ମିଳିଥାଏ । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସେବା ହେଲା — ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବା, ଏହା ତ’ କେହି ବି କରିପାରିବେ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେବତା ହେବାର ଅଛି ତେଣୁ ସେବା ମଧ୍ୟ କରିବା ଦରକାର ନା । ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଦେଖ ଏହାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଲୌକିକ ପରିବାର ଥିଲା । ଶିବବାବା ପୁଣି ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଇଲେ । ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଏହାଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଏବଂ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ସେବା କର । ମୋତେ କିପରି କହିବେ ? ମୋ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇ କରାଉଛନ୍ତି । ବାବା କରନକରାବନହାର ଅଟନ୍ତି ନା । ବାବାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି କହିଲେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଛାଡ, ଏହା ତ’ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ, ଏବେ ତୁମେ ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଚାଲ । ଏବେ ତୁମକୁ ବୈକୁଣ୍ଠର ମାଲିକ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତେଣୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିଗଲା । ଏହାଙ୍କୁ ଦେଖି ଅନ୍ୟମାନେ ଭାବୁଥିଲେ — ଏହାଙ୍କର କ’ଣ ହୋଇଛି । ଏତେ ବଡ ଲାଭଦାୟକ ବ୍ୟବସାୟର ମାଲିକ ଏହା କ’ଣ କରୁଛନ୍ତି! ଏକଥା କ’ଣ ଜଣାଥିଲା ଯେ ଏସବୁ ତ୍ୟାଗ କରିବା ଦ୍ୱାରା କ’ଣ ହେବି ? ତ୍ୟାଗ କରିବା କ’ଣ ବଡ କଥା କି! ବାସ୍, ସବୁକିଛି ତ୍ୟାଗ କରିଦେଲେ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କରାଇଲେ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ

ତ୍ୟାଗ କରାଇଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ରୁହାନୀ ସେବା କରି, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତେ କହୁଥିଲେ — ଆମେ ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ପିଇବାକୁ ଯାଉଛୁ । ତେବେ ଏହି ଯୁକ୍ତି କିଏ ରଚନା କରିଛନ୍ତି ? ଶିବବାବା ଏହାଙ୍କର ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି କେତେ ଭଲ ଯୁକ୍ତି ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ଯିଏ କେହି ବି ଆସିବ, ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ପିଇବ । ଏକଥାର ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ଅଛି ଯେ ଅମୃତ ଛାଡି ବିଷ କାହିଁକି ପିଇଲ । ଏହି ବିଷ ଛାଡି ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ପିଇ ପବିତ୍ର ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡିବ । ଆରମ୍ଭରୁ ଏହି କଥା ଥିଲା । କେହି ବି ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ କହୁଥିଲେ । ଯଦି ଅମୃତ ପିଇବାର ଅଛି ତେବେ ବିଷ ଛାଡିବାକୁ ହେବ । ପବିତ୍ର ବୈକୁଣ୍ଠର ମାଲିକ ହେବାର ଅଛି ତ’ କେବଳ ଜଣଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଝଗଡା ଚାଲିବ ନା । ଆରମ୍ଭରୁ ହୋଇଥିବା ଗଣ୍ଡଗୋଳ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଚାଲିଛି । ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ କେତେ ଅତ୍ୟାଚାର ହେଉଛି । ଯେତେ ତୁମେ ପକ୍କା ହୋଇଯିବ ତେବେ ଜାଣିଯିବ ଯେ ପବିତ୍ରତା ତ’ ବହୁତ ଭଲ । ତାଙ୍କ ପାଇଁ ହିଁ ଡାକୁଛ — ବାବା ଏଠାକୁ ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର । ଆଗରୁ ତୁମର ଚରିତ୍ର କ’ଣ ଥିଲା ? ଏବେ କ’ଣ ହେବା ପାଇଁ ଯାଉଛ ? ଆଗରୁ ଦେବତାମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଯାଇ କହୁଥିଲ ଆମେ ପାପୀ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଏପରି କହିପାରିବ ନାହିଁ କାହିଁକିନା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଏବେ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ ।

ପିଲାମାନେ ନିଜକୁ ପଚାରିବା ଦରକାର — ଆମେ କେତେ ସେବା କରୁଛୁ ? ଯେପରି ଭଣ୍ଡାରୀ ତୁମପାଇଁ କେତେ ସେବା କରୁଛି ତେଣୁ ତାଙ୍କର କେତେ ପୁଣ୍ୟ ହେଉଛି । ଅନେକଙ୍କର ସେବା କରୁଥିବାରୁ, ସମସ୍ତଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି । ଏହିଭଳି ବହୁତ ମହିମା ଲେଖିଥା’ନ୍ତି । ସାରା ଚମତ୍କାରୀତା ତ ଭଣ୍ଡାରୀ, କେତେ ସବୁ ପ୍ରବନ୍ଧ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ତ’ ହେଲା ସ୍ଥୂଳ ସେବା ପୁଣି ସୂକ୍ଷ୍ମ ସେବା ମଧ୍ୟ କରିବା ଦରକାର । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି — ବାବା, ଏହି ୫ ଭୂତ ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ, ଯାହାକି ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ଦେଉ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କର । ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ସହାୟତା କରୁଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଶରଣ ଗଲି ତୁମର... । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କ’ଣ ଏପରି କହିବା କି ? ଏବେ ତୁମେ ଶରଣକୁ ଆସିଛ । କାହାକୁ ଭୂତ ଲାଗିଲେ ବହୁତ ପୀଡା ଦେଇଥାଏ । ତାହା ହେଲା ଅଶୁଦ୍ଧ ଆତ୍ମା । ତେବେ ତୁମଠାରେ ମଧ୍ୟ କେତେ ଭୂତ ଲାଗୁଛି । କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ... ଏହି ଭୂତ ତୁମକୁ ବହୁତ ପୀଡା ଦେଇଥାଏ । ସେହି ଅଶୁଦ୍ଧ ଆତ୍ମା ତ’ କାହାକୁ କାହାକୁ ହଇରାଣ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଜାଣିଛ — ଏହି ୫ଟି ଭୂତ ୨୫୦୦ ବର୍ଷ ହେଲା ତୁମକୁ ହଇରାଣ କରିଆସୁଛି । ଏଥିପାଇଁ ତୁମେ କେତେ ବିରକ୍ତ ହୋଇଗଲଣି । ତୁମକୁ ଏହି ୫ଟି ଭୂତ କାଙ୍ଗାଳ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନର ଭୂତ ହେଉଛି ନମ୍ବରୱାନ୍, କାମ ବିକାରର ଭୂତ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଡ, ଏହା ତୁମକୁ କେତେ ହଇରାଣ କରିଛି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା କହୁଛନ୍ତି । କଳ୍ପ କଳ୍ପ ତୁମେ ଏହା ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖୀ ହେଉଛ । ଯେପରି ରାଜା ରାଣୀ ସେହିପରି ପ୍ରଜାମାନେ ମଧ୍ୟ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହାକୁ ଭୂତର ଦୁନିଆ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଆସୁରୀ ରାଜ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ଏହି ଭୂତ ରହିବ ନାହିଁ, ଗୋଟିଏ ବିକାରୀ ରୂପୀ ଭୂତ ମଧ୍ୟ କେତେ ହଇରାଣ କରିଦେଉଛି । ଏହାକୁ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ୫ ବିକାର ରୂପୀ ରାବଣର ଭୂତଠାରୁ ବାବା ଆସି ଉଦ୍ଧାର କରୁଛନ୍ତି । ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ବି କେହି କେହି ଜ୍ଞାନୀ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ରହୁଛି । ଏହି ଜନ୍ମରେ ତ’ ତୁମର ଏଭଳି କୌଣସି କାମ କରିବାର ନାହିଁ । ଚୋରୀ କଲ, ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିଲା ତେବେ ଏହାର ଫଳାଫଳ କ’ଣ ହେବ ? ପଦଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ ନା । କିଛି ନା କିଛି ଉଠାଇ ନେଇଥା’ନ୍ତି, କଥାରେ ଅଛି ଛୋଟ ଚୋରରୁ ବଡ ଚୋର । ଯଜ୍ଞରେ ତ’ ଏଭଳି କାମ କେବେ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ତାହା କେବେ ଛାଡିନଥାଏ । କେତେ ପଶ୍ଚାତାପ କରୁଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସ୍ଥୂଳ ସେବା ସାଥୀରେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ସେବା ଏବଂ ମୂଳ ସେବା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବା, ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବା, ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବା ଏହା ହେଉଛି ପ୍ରକୃତ ସେବା । ଏହି ସେବାରେ ତତ୍ପର ରହିବାକୁ ହେବ, ନିଜର ସମୟକୁ ନଷ୍ଟ କରିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ଜ୍ଞାନବାନ ହୋଇ ପାଞ୍ଚ ବିକାର ରୂପୀ ଭୂତମାନଙ୍କ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ଚୋରି କରିବା ବା ମିଛ କହିବାର ଅଭ୍ୟାସକୁ ଛାଡି ଦେବାକୁ ହେବ । ଦାନ ଦେଇଥିବା ଜିନିଷକୁ ଫେରସ୍ତ ନେବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- କର୍ମଯୋଗୀ ହୋଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ, ବାଣୀ ଏବଂ କର୍ମକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଥିବା ନିରନ୍ତର ଯୋଗୀ ହୁଅ ।

କର୍ମଯୋଗୀ ଆତ୍ମାର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଥିବ । ଯଦି କୌଣସି କର୍ମ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ବା ଯଥାର୍ଥ ହେଉନାହିଁ ତେବେ ଜାଣିନିଅ ଯେ ମୁଁ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ନୁହେଁ । ଯଦି ତୁମର କର୍ମ ସାଧାରଣ ବା ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଉଛି ତେବେ ତୁମକୁ ନିରନ୍ତର ଯୋଗୀ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । କର୍ମଯୋଗୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ,

ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାଣୀ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଥିବ, ତେବେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମର ଚିହ୍ନ ହେଲା — ସେଥିରେ ନିଜେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହୁଥିବେ ତେଣୁ ଏହିଭଳି ଆତ୍ମା ହିଁ ନିରନ୍ତର ଯୋଗୀ ହୋଇପାରିବେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସ୍ୱୟଂପ୍ରିୟ, ଲୋକପ୍ରିୟ ଏବଂ ପ୍ରଭୁପ୍ରିୟ ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ବରଦାନୀ ମୂରତ ଅଟନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****